

Sygn. akt I ACa 1309/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 czerwca 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSA Anna Miastkowska

Sędziowie: SA Małgorzata Dzięciołowska

SA Bożena Wiklak (spr.)

Protokolant: sekr. sąd. Iga Kowalska

po rozpoznaniu w dniu 8 czerwca 2018 r. w Łodzi na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w C.

przeciwko D. R., W. R., B. L. i G. L. (1)

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanych

od wyroku Sądu Okręgowego w Płocku

z dnia 5 kwietnia 2017 r. sygn. akt I C 966/16

1. oddala apelację;

2. zasądza solidarnie od D. R., W. R., B. L. i G. L. (1) na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w C. kwotę 4.050 (cztery tysiące pięćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sygn. akt I ACa 1309/17

UZASADNIENIE

Pozwem skierowanym przeciwko Ł. L., D. R., W. R., B. L. i G. L. (1), (...) sp. z o.o. w C. wniosła o zasądzenie solidarnie od pozwanych kwoty 93.379,92 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 18 marca 2016 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu.

Tylko W. R. w określonym terminie złożyła odpowiedź na pozew, kwestionując tak opisane roszczenie i wnosząc o oddalenie zawierającego je powództwa.

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 5 kwietnia 2017 r. Sąd Okręgowy w Płocku zasądził solidarnie od pozwanych na rzecz powódki kwotę 93.379,92 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 18 marca 2016 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 8.385 zł tytułem kosztów procesu.

Powyższe rozstrzygnięcie zostało wydane na podstawie ustaleń, które Sąd Apelacyjny w całości podzielił i przyjął za własne. Z ustaleń tych wynikało, że w dniu 7 lutego 2013 r. pomiędzy (...) sp. z o.o. w C.

a Ł. L., prowadzącym działalność gospodarczą pod firmą (...) została zawarta umowa o współpracy handlowej. Umowa dodatkowa z 7 lipca 2015 r. stanowiła, że zabezpieczeniem roszczeń powódki (Producenta) wobec pozwanego (Kupującego) będą dwa weksle gwarancyjne in blanco, wystawione przez Ł. L. i poręczone przez D. R., W. R., B. L. i G. L. (1).

Ł. L. nie uregulował faktur za nabyte u powódki towary za łączną kwotę 92.242,13 zł z odsetkami, tj. 93.379,92 zł.

Powódka w dniu 2 marca 2016 r. wypełniła oba weksle na kwotę 93.379,92 zł z terminem płatności 17 marca 2016 r.

Dłużnik oraz poręczyciele weksłowi byli dwukrotnie informowani o zadłużeniu i wzywani do zapłaty.

Ł. L. obiecał powódce, że do 29 lutego 2016 r. ureguluje 25.686,45 zł, a pozostałą kwotę zapłaci do 7 marca 2016 r., jednakże z zobowiązania tego się nie wywiązał.

Sąd Okręgowy w świetle poczynionych ustaleń doszedł do wniosku, że wystawione przez Ł. L. weksle, stanowiące źródło dochodzonych w tej sprawie roszczeń, zawierały wszystkie cechy ustawowe, o których mowa w przepisach prawa wekslowego, zostały należycie wypełnione, tj. zgodnie z treścią porozumienia wekslowego, czego pozwani, składając spóźnione wnioski dowodowe, nie zdołali podważyć, a przez to skutkowały obowiązkiem zapłaty wystawcy i poręczycieli. Żaden z pozwanych nie uregulował wynikającej z tych weksli należności i nie dokonano czynności prawnych, na mocy których nastąpiłyby zmiany wpływające na treść zobowiązania. Z tego też względu Sąd Okręgowy uwzględnił powództwo oraz obciążył pozwanych solidarnie obowiązkiem zwrotu kosztów procesu.

Pozwani poręczyciele, tj. W. i D. R. oraz B. i G. L. (2) zaskarżyli opisany wyrok w całości apelacją opartą na następujących zarzutach:

1. naruszenia przepisów postępowania, tj.:

- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów (...) w odniesieniu do dokumentów zebranych w niniejszym postępowaniu wskutek uznania, że weksle zostały wypełnione zgodnie z treścią porozumienia wekslowego oraz pominięcie faktu, że weksle zostały wypełnione w sposób sprzeczny z przepisami prawa, implikujący ich nieważność, a także wskutek pominięcia przesłuchania stron, które było istotne dla ustalenia treści stosunku podstawowego oraz treści deklaracji wekslowej,

- art. 233 k.p.c. w zw. z art. 316 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego wskutek pominięcia istotnych faktów i dowodów w sprawie, tj. dokumentów wnioskowanych przez pozwanych ad. 2 - 5 i przesłuchania ich w charakterze stron,

- art. 207 § 6 k.p.c. w zw. z art. 217 k.p.c. poprzez nieprawidłowe zastosowanie tego przepisu oraz pominięcie twierdzeń i dowodów wskazanych

w pismach przygotowawczych złożonych przez pozwanych ad. 2 - 5 na rozprawie w dniu 22 marca 2017 r., podczas gdy uwzględnienie twierdzeń i dowodów nie spowodowałoby zwłoki w rozpoznaniu sprawy z uwagi na fakt, że pozwani ad. 2 - 5 wnioskowali o przeprowadzenie dowodów z dokumentów oraz przesłuchanie ich w charakterze strony, będąc obecnymi na terminie rozprawy, a także

poprzez nieprawidłowe zastosowanie tego przepisu w stosunku do pozwanej W. R., która złożyła odpowiedź na pozew, a na rozprawie w dniu

22 marca 2017 r. wnioskowała o przeprowadzenie dowodów z dokumentów i przesłuchania stron,

- art. 227 k.p.c. w zw. z art. 217 § 2 k.p.c. poprzez pominięcie zgłoszonych przez pozwanych ad. 2 - 5 dowodów z dokumentów i przesłuchania stron, dotyczących ustalenia okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, tj. treści porozumienia wekslowego i oznaczenia odpowiedzialności poręczycieli, wypełnienia weksli niezgodnie z porozumieniem,

- art. 232 k.p.c. poprzez uniemożliwienie pozwanym ad. 2 - 5 wskazania dowodów wskazujących na faktyczne okoliczności niniejszej sprawy, mających znaczenie dla jej rozstrzygnięcia,

- art. 299 k.p.c. w zw. z art. 217 § 2 k.p.c. poprzez niedopuszczenie dowodu z przesłuchania stron, podczas gdy w niniejszej sprawie pozostały niewyjaśnione okoliczności faktyczne istotne dla jej rozstrzygnięcia, dotyczące treści porozumienia wekslowego i oznaczenia odpowiedzialności poręczycieli, wypełnienia weksli niezgodnie z porozumieniem,

- art. 328 k.p.c. poprzez brak uzasadnienia podstawy faktycznej rozstrzygnięcia o pominięciu zawnioskowanych przez pozwanych ad. 2 - 5 dowodów i poprzestanie jedynie na lakonicznych twierdzeniach, że dowody te są spóźnione, brak rozważenia, że zawnioskowane dowody w żaden sposób nie przedłużyłyby postępowania i nie spowodowałyby zwłoki w rozpoznaniu sprawy, a także przez nieuzasadnienie zasądzenia kwoty na rzecz powódki od pozwanych solidarnie,

2. naruszenia przepisów prawa materialnego, tj.:

- art. 6 k.c. poprzez uznanie, że powódka udowodniła, że w wekslach umieściła kwoty, które stanowią faktyczne należności wynikające z umowy, pomimo ich kwestionowania przez pozwanych,

- art. 10 prawa wekslowego poprzez nieprawidłową wykładnię tego przepisu i uznanie, że weksle in blanco zostały wypełnione zgodnie z treścią porozumienia (...),

- art. 17 prawa wekslowego poprzez pominięcie okoliczności, że powódka świadomie działała na szkodę pozwanych, wypełniając weksle in blanco w taki sposób, aby windykować te same należności poprzez dwukrotne wypełnienie weksli in blanco w tym samym dniu na tę samą kwotę, wpisując należności z tego samego roszczenia,

- art. 32 w zw. z art. 7 prawa wekslowego poprzez nieprawidłową wykładnię tych przepisów i uznanie, że poręczyciele odpowiadają w sposób nieograniczony wobec powódki, podczas gdy zakres ich odpowiedzialności został ustalony w porozumieniu wekslowym,

- art. 32 prawa wekslowego w zw. z art. 5 k.c. poprzez uznanie, że przedstawione przez powódkę weksle in blanco są ważne, podczas gdy zostały wypełnione dwa weksle in blanco na taką samą kwotę, wynikającą z tego samego roszczenia oraz tego samego dnia, skutkujące nadużyciem prawa podmiotowego przez powódkę,

- art. 65 § 2 k.c. poprzez pominięcie tego przepisu i niezbadanie zgodnego zamiaru stron przy podpisywaniu porozumienia wekslowego będącego podstawą upoważnienia do wypełnienia weksla in blanco, w sytuacji gdy pozwani ad. 2 - 5 deklarowali swoją odpowiedzialność maksymalnie do kwoty 10.000 zł,

- art. 366 k.c. w zw. z art. 316 k.p.c. poprzez nieprawidłowe zasądzenie solidarnie od wszystkich pozwanych łącznej kwoty, podczas gdy pomiędzy pozwanymi nie występuje odpowiedzialność solidarna,

- art. 369 k.c. poprzez nieprawidłową wykładnię tego przepisu i uznanie, że pomiędzy wszystkimi pozwanymi zachodzi odpowiedzialność solidarna, podczas gdy nie wynika to z ustawy.

W konkluzji skarżący wnieśli o uchylenie zaskarżonego wyroku

i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania oraz rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego, ewentualnie - o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w stosunku do skarżących,

a także o zwrot kosztów procesu za obie instancje, a w przypadku niepodzielenia podniesionych w apelacji zarzutów - o nieobciążenie skarżących kosztami postępowania na podstawie art. 102 k.p.c.

Powódka odpowiadając na apelację, wniosła o jej oddalenie, jak również o zwrot kosztów poniesionych na tym etapie sporu.

Sąd Apelacyjny ustalił dodatkowo, co następuje:

W dniu 7 lutego 2013 r. wiceprezes zarządu spółki (...) i Ł. L., prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...), podpisali Postanowienia szczegółowe nr 1 do umowy o współpracy handlowej z dnia 7 lutego 2013 r., w których uzgodniono warunki zakupu wyrobów przewidujące rabat w stosunku do Cennika Producenta (P1 – profile dodatkowe: 10%, P2 – profile standardowe o podwyższonym rabacie: 40%, A1 – akcesoria: 10%, A2 – akcesoria z (*) o podwyższonym rabacie: 20%, A3 – zamki CISA, I.: 30%, rabat gotówkowy -5%, rabat ogólny – 3%), określające wymóg dokonywania przedpłaty przed dostawą na podstawie „potwierdzenia zamówienia” oraz indywidualny sposób uzgadniania terminu zapłaty

w przypadku zamówień przekraczających wartość 150.000 zł, a także wymóg zabezpieczenia transportu przez Producenta przy jednorazowym zamówieniu do kwoty 17.000 zł netto

(Postanowienia szczegółowe nr 1 – k. 92).

W dniu 13 czerwca 2013 r. wiceprezes zarządu spółki (...) i Ł. L., prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...), podpisali Postanowienia szczegółowe nr 2 do umowy o współpracy handlowej z dnia 7 lutego 2013 r., w których uzgodniono warunki zakupu wyrobów przewidujące rabat w stosunku do Cennika Producenta (P1 – profile dodatkowe: 10%, P2 – profile standardowe o podwyższonym rabacie: 40%, A1 – akcesoria: 10%, A2 – akcesoria z (*) o podwyższonym rabacie: 20%, A3 – zamki CISA, I.: 30%, rabat ogólny – 6%) [pkt 1.], indywidualny sposób uzgadniania terminu zapłaty w przypadku zamówień przekraczających wartość 20.000 zł, zaś w pozostałych przypadkach wynoszący 30 dni od daty wystawienia faktury [pkt 2.], wysokość ustalonego limitu kredytowego do kwoty 10.000 zł wraz wynikających z udzielonego kredytu w postaci weksla gwarancyjnego in blanco bez protestu wystawionego przez Ł. L. oraz poręczonego przez D. R. i W. R. [pkt 4.], a także wymóg zabezpieczenia transportu przez Producenta przy jednorazowym zamówieniu do kwoty 17.000 zł netto [pkt 5.]. Ponadto przewidziano, że Producent udziela Kupującemu gwarancji jakości na zakupione wyroby na zasadach określonych w Ogólnych warunkach gwarancji jakości nr 1 z dnia 2 listopada 2012 r., których otrzymanie zostało potwierdzone przez Kupującego [pkt 6.] oraz zaznaczono, że niniejsze Postanowienia z dniem zawarcia zastępują wszelkie uprzednio zawarte między Stronami postanowienia szczegółowe [pkt 7.]

(Postanowienia szczegółowe nr 2 – k. 93).

W dniu 15 lipca 2013 r. wiceprezes zarządu spółki (...) i Ł. L., prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...), podpisali Postanowienia szczegółowe nr 3 do umowy o współpracy handlowej z dnia 7 lutego 2013 r., w których uzgodniono warunki zakupu wyrobów przewidujące rabat w stosunku do Cennika Producenta (P1 – profile dodatkowe: 10%, P2 – profile standardowe o podwyższonym rabacie: 40%, A1 – akcesoria: 10%, A2 – akcesoria z (*) o podwyższonym rabacie: 20%, A3 – zamki CISA, I.: 30%, rabat ogólny – 6%) [pkt 1.], indywidualny sposób uzgadniania terminu zapłaty w przypadku zamówień przekraczających wartość 50.000 zł, zaś w pozostałych przypadkach wynoszący 30 dni od daty wystawienia faktury [pkt 2.], wysokość ustalonego limitu kredytowego do kwoty 40.000 zł wraz z podatkiem VAT [pkt 3.], sposób zabezpieczenia zobowiązań płatniczych wynikających z udzielonego kredytu w postaci weksla gwarancyjnego in blanco bez protestu wystawionego przez Ł. L. oraz poręczonego przez D. R. i W. R., a także weksla gwarancyjnego in blanco bez protestu wystawionego przez Ł. L. oraz poręczonego przez B. L. i G. L. (1) [pkt 4.], jak również wymóg zabezpieczenia transportu przez Producenta przy jednorazowym zamówieniu do kwoty 17.000 zł netto [pkt 5.]. Ponadto przewidziano, że Producent udziela Kupującemu gwarancji jakości na zakupione wyroby na zasadach określonych

w Ogólnych warunkach gwarancji jakości nr 1 z dnia 2 listopada 2012 r., których otrzymanie zostało potwierdzone przez Kupującego [pkt 6.] oraz zaznaczono, że niniejsze Postanowienia z dniem zawarcia zastępują wszelkie uprzednio zawarte między Stronami postanowienia szczegółowe [pkt 7.]

(Postanowienia szczegółowe nr 3 – k. 94).

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Wywieczona w tej sprawie apelacja nie dostarczyła argumentów czy to natury materialnoprawnej, czy też procesowej, mogących wpłynąć na zmianę oceny dochodzonych przez powódkę roszczeń.

W szczególności żaden z zawartych w niej zarzutów nie uzasadniał stwierdzenia, że Sąd Okręgowy uwzględnił powództwo bez rozpoznania istoty sporu, by zrealizowane mogło zostać żądanie uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Do skutku tego nie mogły doprowadzić nawet zgłaszane zastrzeżenia co do kompletności zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i należytego wyjaśnienia okoliczności kluczowych dla jej rozstrzygnięcia, zwłaszcza że Sąd Apelacyjny ostatecznie opowiedział się za potrzebą kontynuowania postępowania dowodowego z ograniczeniem do dowodu z wnioskowanych przez skarżących dokumentów (Postanowień szczegółowych nr 1, 2 i 3 do umowy o współpracy handlowej z 7 lutego 2013 r.), uznając za skarżącymi, że choć wniosek, który złożyli był spóźniony, przeprowadzenie takiego dowodu nie pociągało za sobą zwłoki dla rozpoznania sprawy w rozumieniu art. 207 § 6 k.p.c. Dokumenty, o jakich mowa, zostały bowiem złożone do akt i nie były obszerne.

Sąd Apelacyjny nie podzielił natomiast zarzutów skarżących odnośnie do wadliwości decyzji Sądu Okręgowego skutkującej pominięciem dowodu

z przesłuchania stron w kształcie nadanym pismem procesowym z dnia 22 marca 2017 r. (k. 85 – 87 verte) oraz odpowiedzią na pozew (k. 90 – 98 verte)

i nie znalazł podstaw do jego przeprowadzenia. Nie ulega wątpliwości, że skarżący nie dochowali terminu określonego zarządzeniem z dnia 10 maja 2016 r. (k. 41) dla wyznaczenia kierunku przyszłego postępowania dowodowego, gdyż stanowisko w tej kwestii zajęli po raz pierwszy w dniu 22 marca 2017 r., a więc rok po upływie wskazanego terminu (postawa Ł. L.,

w której skarżący upatrywali zwodzenia ich uregulowaniem należności nie była przekonującą przyczyną zaniedbania, którego się dopuścili, zwłaszcza gdy pozwany miał dokonać zapłaty najpóźniej do dnia 7 marca 2016 r., czyli zanim doszło do wytoczenia powództwa w sprawie i otwarcia terminu do podjęcia przez skarżących inicjatywy dowodowej). Nadesłana przez pozwaną W. R. odpowiedź na pozew pomimo tego, że była prawnie skuteczna, nie zawierała żadnych wniosków dowodowych. Tym samym Sąd Okręgowy wobec ustalenia, że doszło do opóźnienia w zgłoszeniu dowodu, z mocy art. 207 § 6 k.p.c. był zobligowany do jego oddalenia, co uczynił i wyczerpująco, z zachowaniem rygorów z art. 328 k.p.c., uzasadnił zajęte w tym przedmiocie stanowisko.

Wprawdzie ustawodawca dopuścił złagodzenie opisanej reguły normując trzy szczególne sytuacje, tj. gdy strona uprawdopodobni, że nie ponosi winy

w opóźnieniu, gdy uwzględnienie spóźnionych twierdzeń lub dowodów nie spowoduje zwłoki w postępowaniu oraz gdy wystąpią inne wyjątkowe okoliczności, lecz skarżący nie sprostali obowiązkowi wykazania którejkolwiek z nich, a przede wszystkim powoływanej przesłanki braku zwłoki dla rozpoznania sprawy. Wbrew ich twierdzeniom szybkość przeprowadzenia omawianego dowodu była wykluczona z uwagi na nieobecność na rozprawie w dniu 22 marca 2017 r. wszystkich poręczycieli (nie stawił się G. L. (1)), podczas gdy każdy z nich miał zostać przesłuchany.

Co jednak najważniejsze, przedmiotowy dowód był zbędny procesowo. W myśl art. 299 k.p.c. przeprowadzenie dowodu z przesłuchania stron (w tym wypadku z ograniczeniem do przesłuchania występujących po stronie pozwanej

poręczycieli) ma jedynie charakter pomocniczy i uzupełniający, gdy po wyczerpaniu środków dowodowych lub w ich braku pozostały niewyjaśnione fakty mające istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sporu. Tymczasem w niniejszej sprawie za jego dopuszczeniem miało przemawiać nie tyle wyjaśnienie wątpliwości dotyczących zakresu udzielonego powodce zabezpieczenia wekslowego i możliwości egzekwowania wynikających z niego uprawnień, co zamiar podważenia mocy dowodowej weksli i deklaracji wekslowych, do czego dowód z osobowych źródeł dowodowych ze swej istoty nie mógł doprowadzić.

Sąd Okręgowy koncentrując zatem postępowanie dowodowe wokół dokumentów nadał mu właściwy bieg i zgodnie z wytycznymi swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) przypisał walor dowodowy tym dowodom, od których rzeczywiście zależał wynik sprawy, czym zapewnił warunki do obiektywnej oceny okoliczności rzutuujących na odpowiedzialność skarżących, w tym zgodności wypełnienia weksli z treścią deklaracji wekslowych.

Uzupełnione na podstawie przedstawionych przez pozwanych dokumentów ustalenia faktyczne pozostawały bez wpływu na ocenę, jako że ukazywały przekształcenia stosunku podstawowego między stronami umowy o współpracy handlowej z dnia 7 lutego 2013 r. i w żadnej mierze nie dotyczyły sytuacji prawnej skarżących, która była kształtowana udzielonym zabezpieczeniem zapłaty weksli (poręczeniami wekslowymi), a pośrednio treścią deklaracji wekslowych wystawionych przez Ł. L..

Jak wskazuje art. 32 ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 r. Prawo wekslowe (Dz.U. z 2016 r. poz. 160, t.j.) poręczyciel wekslowy odpowiada tak samo, jak ten, za kogo poręczył, przy czym istnienie zobowiązania poręczyciela wekslowego jest niezależne od istnienia zobowiązania wystawcy weksła. Możliwość udzielenia poręczenia nie jest ograniczona rodzajem weksła i dotyczy również weksła in blanco. Wówczas poręczyciel wekslowy może poręczyć do pełnej kwoty przyszłej sumy wekslowej lub do kwoty przez niego określonej (art. 30 prawa wekslowego). W tym ostatnim przypadku suma poręczona powinna być wskazana zarówno na wekslu, jak i w treści deklaracji. Jeżeli jednak poręczyciel nie wskaże żadnej kwoty, przyjmuje się, że poręczył za zobowiązanie zaciągnięte przez wystawcę weksła do pełnej jego wysokości.

Wbrew zapatrywaniom skarżących, to deklaracja wekslowa wyznacza granice odpowiedzialności wystawcy weksła i poręczyciela wekslowego, nie zaś dokumenty kreujące zobowiązanie materialnoprawne dłużnika, jak powoływane w apelacji Postanowienia szczegółowe do umowy o współpracy handlowej z 7 lutego 2013 r., przewidujące limit kredytowy, z którym skarżący włączyli ograniczenie swej odpowiedzialności. Limit ten został zresztą wprowadzony dopiero z dniem podpisania Postanowień szczegółowych nr 2 z 13 czerwca 2013 r., czyli po wystawieniu przez Ł. L. usankcjonowanej nimi formy zabezpieczenia zobowiązań płatniczych wynikających z przyznanego kredytu w postaci weksli i po udzieleniu przez skarżących poręczeń wekslowych (27 maja 2013 r.), a finalnie osiągnął poziom widniejący w Postanowieniach szczegółowych nr 4. Skarżący nie byli stroną umowy o współpracy handlowej i nie musieli być informowani o treści tych Postanowień. Stąd też ich oczekiwania dotyczące uzależnienia zwiększenia limitu kredytowego od ich zgody były nieuprawnione, podobnie jak obecnie związane z brakiem takiej zgody zarzuty. W razie złożenia na wekslu in blanco podpisu w zamiarze zaciągnięcia zobowiązania wekslowego, mającego zabezpieczać wierzytelność z określonego stosunku pozawekslowego, samo późniejsze zmodyfikowanie tego stosunku nie determinuje zakresu obowiązków poręczycieli. Istotne jest tylko to, by doszło do wypełnienia weksła na kwotę długu w zgodzie z udzielonym w porozumieniu stron upoważnieniem, gdyż niedopuszczalne jest wpisanie kwoty wyższej niż określona lub kwoty długu z innego stosunku niż wskazany w deklaracji wekslowej.

Deklaracje wekslowe z dnia 27 maja 2013 r. jednoznacznie określały sposób wypełnienia obu weksli, umożliwiając wpisanie „sumy zadłużenia wraz z odsetkami i kosztami realizacji w myśl przepisów prawa polskiego” bez względu na wysokość ustalonego w umowie limitu kredytowego. W takim kształcie nie stworzyły pola do jakichkolwiek nadużyć interpretacyjnych w przedmiocie

regulacji obowiązków Ł. L. jako wystawcy weksla i skarżących jako poręczycieli, z którymi możliwe byłoby powiązanie zarzutu naruszenia

art. 65 § 2 k.c. Umieszczone na obu wekslach kwoty odpowiadały zadłużeniu, którego wysokość nie tylko nie była przez kupującego kwestionowana, a wręcz została uznana w oświadczeniu z dnia 25 stycznia 2016 r. (k. 36) oraz w oświadczeniu z dnia 22 lutego 2016 r. (k. 39), stanowiących wystarczający dowód na tę okoliczność (vide art. 6 k.c.). Naliczanie dalszych odsetek i wpisanie ich w poczet sumy wekslowej, która uległa zwiększeniu w stosunku do ówczesnego stanu o 1.137,79 zł było wobec przywołanej treści deklaracji w pełni dopuszczalne. Z kolei okoliczność, że wypełnienie obu weksli nastąpiło tego samego dnia, bez możliwości dowiedzenia kolejności takiego działania, jako pozostające poza kręgiem ustawowych kryteriów odpowiedzialności wekslowej, była prawnie irrelevantna, tym bardziej, że posiadacz weksla może dochodzić roszczeń przeciw jednemu, kilku lub wszystkim dłużnikom bez potrzeby zachowania porządku, w jakim się zobowiązali (vide art. 47 zd. 2 Prawa wekslowego).

Skarżący, udzielając poręczenia za zobowiązanie zabezpieczone wekslem in blanco, przyjęli na siebie abstrakcyjną, bezwarunkową, samodzielną i nieodwoływalną odpowiedzialność za dług osoby podpisanej na wekslu, tj. odpowiedzialność oderwaną od zobowiązania będącego przyczyną wystawienia weksla, niezależną od spełnienia jakiegokolwiek warunku lub świadczenia wzajemnego, ważną i skuteczną, choćby zobowiązanie podstawowe, za które poręczono było nieważne z jakiegoś powodu, z wyjątkiem wady formalnej oraz istniejącą do końca odpowiedzialności dłużnika, za którego poręczono. W braku kwotowego ograniczenia poręczenia skarżący przejęli odpowiedzialność za cały dług, odzwierciedlony w wartości objętego pozwem roszczenia, które choć wynikało z dwóch weksli wystawionych tego samego dnia i na tę samą kwotę, dochodzone było jedynie do wysokości widniejącej na jednym z nich, tj. do wysokości faktycznie przysługującej powódce wierzytelności, w czym nie można upatrywać przejawów nadużycia prawa (art. 5 k.c.), ani ewentualnego zamiaru windykowania tych samych należności.

Odpowiedzialność skarżących z mocy art. 47 zd. 1 prawa wekslowego stała się odpowiedzialnością solidarną względem posiadacza weksla, wyłączoną spod reżimu Kodeksu cywilnego i eliminującą zarzuty formułowane w oparciu o jego przepisy, która przyznając wierzycielowi uprawnienie do jednorazowej zapłaty dodatkowo zabezpiecza ich interesy przed ponownymi roszczeniami z tego samego tytułu.

Z tych wszystkich względów Sąd Apelacyjny, uznając, że solidarne zobowiązanie skarżących do zapłaty żądanej pozwem kwoty znajdowało umocowanie normatywne oraz w wynikach przeprowadzonego postępowania dowodowego, , stosownie do art. 385 k.p.c. oddalił przedstawioną apelację, a w konsekwencji – według zasady wyrażonej w art. 98 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. i art. 105 § 2 k.p.c. przy uwzględnieniu stawek przewidzianych w § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 2 in principio rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2018.265 t.j.) – obciążył ich solidarnym obowiązkiem zwrotu powstałych po stronie powódki kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

W ocenie Sądu Apelacyjnego w kontekście całokształtu okoliczności sprawy – tak związanych z jej przebiegiem, jak i leżących poza procesem nie sposób stwierdzić występowania szczególnie uzasadnionego wypadku, który stanowiąc przesłankę art. 102 k.p.c., pozwoliłby na udzielenie skarżącym przewidzianego w tym przepisie przywileju. Niniejszy spór został zainicjowany zachowaniem skarżących, którzy dobrowolnie udzielili poręczeń wekslowych generujących ich obowiązek zapłaty na równi z samym dłużnikiem wekslowym, po czym – pomimo kilkukrotnych wezwań - go nie wykonali. Tym samym naruszyli prawa powódki i uczynili drogę sądową dla dochodzenia ich ochrony koniecznością. Kontestując następnie zapadłe rozstrzygnięcie, mimo ujawnienia przyczyn uznania bezzasadności ich stanowiska, spór ten przenieśli do instancji odwoławczej, narażając powódkę na wyniki z tego koszty, a zarazem ponosząc ryzyko przegranej. Decyzja o wniesieniu środka odwoławczego musiała w tej sytuacji spotkać się z konsekwencjami finansowymi.